

Tot té el seu moment, t,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa 92. (Cohélet 3, 1)
XVIè Diuinenge – 2026 – Núm. 374†

Brins

Enmig de la calor extrema, cerques el racó on aixoplugar-te. T'hi capbusses com si d'una immersió a l'aigua del mar es tractés. Avui t'hi disposes dempeus. Et proposem un senzill moviment amb voluntat que et prepari per aquesta sensibilitat. Ubiques les dues mans a l'alçada del cor. Des d'aquí vas obrint els braços d'extrem a extrem, mentre fas ben conscient l'aire que agafes pels narius. Atures un breu instant la respiració quan els braços arriben a la seva màxima extensió i de nou reps el gest d'apropar ambdues mans mentre deixes anar l'aire. Així, rítmicament, t'hi estàs una estona reprenent aquest gest simbòlic.

Jugues amb aquest doble moviment: obrir-te als altres, des del centre del teu cor. Un moviment que et prepara per restar atent, atenta, al que els altres, el món... poden necessitar. Surts del teu melic i mires més enllà. Surts de la llavor que no creix i t'obres al miracle dels brins esquifits que sostenen l'esperança, donen fruit.

Cerques ara [Mt 13,24-43](#). Escoltes el que s'hi relata, com si les paraules també t'entressin per la boca, més enllà de l'oïda. Les vas degustant, sense que se'n perdi cap. El sabor de cadascuna al paladar és diferent. Els petits brins són importants, deixen un gust nou, poden alimentar altres sabors. Degustes l'una, ara l'altra. T'hi capbusses amb el sentit del gust. Fas atenció al sabor que et deixen. El teu paladar s'amplia, la sensibilitat del que t'ha alimentat a tu, s'expandeix al que pot alimentar d'altres.

“Esperança no és el mateix que optimisme. No és la convicció de que alguna cosa sortirà bé, sinó la certesa de que quelcom té sentit, independentment de quin en sigui el resultat”.

(Václav Havel)

“Bosque” Ruah

En el Parenostre d'avui demanem la sensibilitat i compassió del Pare-Mare, que ens obri a fer dels brins la llavor que n'amplifiqui la mesura.